



Lord Ruster

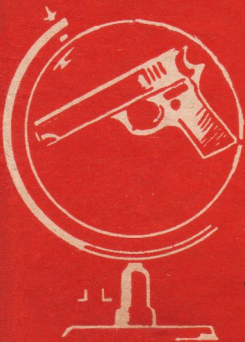
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE PERUAANSE SCHAT

N° 2721



WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal



Nádruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Peruaanse Schat

HOOFDSTUK I.

VREEMDE BEZOEKERS

De zon begon al naar de horizon te dalen tegen het einde van een verrukkelijke dag, zoals men die alleen in de keerkringen kan beleven, toen er plotseling beweging scheen te komen in het rimpelloos oppervlak van de zee in een van de mooiste en breedste baaien aan de zuidzijde van het eiland Arocana, een van de koraaleilanden ten noordoosten van

Tahiti.

De golven schenen zacht open te splijten en verleenden doorgang aan een eigenaardig, donkergrijs voorwerp, dat hoe langer hoe groter werd en zich tenslotte vertoonde als het dek van een kleine, vreemd gevormde duikboot, die uiterlijk sterk afweek van de bekende oorlogeduikboten van de grote mogendheden.

Het dek was namelijk zo goed als volkomen vlak, zonder enige ronding en voor het grootste gedeelte omgeven door een stalen verschan-sing die pas omhoog was gekomen op hetzelfde ogenblik dat de klep opening van een lage ingangstoren, die ongeveer midden op het dek stond en aan de voor- zowel als aan de achterkant voorzien was van een ronde ruit van het dikste en toch volkomen doorzichtige spiegelglas.

Zodra het dek ongeveer een deelmeter boven de oppervlakte van het water uitgerezen was, kwam het zonderlinge vaarttuig tot rust.

Het luik van de ingangstoren ging hoe langer hoe verder open en plotseling, met een lenige sprong, wipte een man het dek op, die een ogenblik rondkeek, zijn ogen met de hand beschutkend tegen de schuin inval-lende zonnestralen en daarna naar iemand wenkte, wiens hoofd net boven de toren zichtbaar was geworden.

De man, die daar nu onbeweeglijk op het dek van zijn vreemde schip stond, de blik naar de lage kust gericht, die daar voor hem opdoemde, was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de langgezochte vijand van Phileas Baxter, de hoofdinspek-teur van de Londense politie, de man, op wiens aanhouding een pre-mie gesteld was van 2.000 pond ster-ling.

De jongeman, die nu bij hem kwam, na op zijn beurt uit de toren te zijn geklauterd, was zijn trouwe vriend, Charles Brand, die talrijke avonturen met hem gedeeld en ettelijke gevaren getrotseerd had.

In het inwendige van het schip, dat daar nu roerloos, als een slapen-de potvis, aan de oppervlakte van de baai dreef, was nog een derde man en dat was James Henderson, de chauffeur van de Grote Onbe-

kende, een van de weinigen, die zijn ware identiteit kenden en die hem al jarenlang gediend had met een onwankelbare trouw, een blinde toe-wijding en een schrandereheid, die zijn hulp in menig gevaarvol avon-tuur, voor Raffles van de grootste waarde had gemaakt. Dat was niet in het minst het gevolg van het feit, dat James Henderson beschikte over een werkelijk meer dan buitenge-wone lichaamskracht en een stout-moedigheid, die aan waaghalzerij grensde.

Met maar drie man equipage dus was « De Bruinvis », zo heette de duikboot, hier heen gekomen.

Niet van Londen evenwel, noch van een andere Europese haven.

Geruime tijd geleden had de duik-boot, vluchtend voor Engelse onder-zeeboten, die haar achtervolgden, met beschadigde machines een toe-vlucht moeten zoeken in een onder-zeese grot, alleen bij Raffles bekend, aan de kust van Afrika. Dit was een soort smalle spleet, waarin de veel grotere duikboten de stoutmoedige avonturier onmogelijk zouden heb-ben kunnen volgen, zelfs al hadden zij de juiste plek geweten, waar de boot zo plotseling voor hun ogen verdween.

Raffles had de duikboot door een tunnel naar een groot onderaards hol weten te brengen, dat grotendeels met water gevuld was en daar had hij zijn trouwe duikboot voorlopig moeten achterlaten.

Maanden had het geduurd, voor Raffles, die met zijn beide metgezel-len de grot weer verlaten had langs een totaal andere weg, een soort nauwe schoorsteen, die in de helling van een berg in de omstreken van Tetoëan uitkwam, had kunnen te-rugkeren met alles wat er nodig was om de beschadigde machine-onder-delen te kunnen herstellen.

Er werd gesmeed, gelast, gevijld en gehamerd in de onderaardse grot en na ingespannen arbeid slaagden de drie mannen er tenslotte in de duikboot weer volkomen zeewaardig te maken.

Zij waren « De Bruinvis » enige dagen geleden gaan halen, zij hadden het hol verlaten op dezelfde manier waarop zij er binnen waren gekomen, namelijk door de onderzeese tunnel en de spleet in de machtige rotswand, die zich hier bijna loodrecht een paar honderd meter onder de zeespiegel uitstreckte en daarop hadden zij zich veilig weer in de Middellandse Zee bevonden.

En nu was Raffles op weg naar een van zijn « schatkamer-eilanden », waar hij van plan was, de boot voorlopig te laten en vanwaar een zeewaardige motorboot hem naar de dichtstbijzijnde haven zou brengen.

De beide mannen hadden een ogenblik zwijgend naast elkaar gestaan, in diepe bewondering voor het prachtige schouwspel, dat zee en land hier opleverden, toen Brand op zachte toon opmerkte:

— Het is hier magnifiek, Edward. Is dat de reden dat je hier boven water bent gekomen en hier blijkbaar voor anker wilt gaan?

— Anders niets, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben absoluut geen haast en de schoonheid van deze eilandengroep, waarvan Tahiti het voornaamste is, heeft mij altijd heel sterk getrokken. Waar ter wereld vindt men zo 'n plantengroei? Waar vindt men de hoogopgaande bomen, de eiken en de dennen van het gematigde klimaat, samen met de voortbrengselen van de keerkringen, cocospalmen, apenbroodbomen, waringi's? En dan de dieren. Wat een kleurenpracht. En wat een sierlijkheid. De paradijsgoed, de kangoeroe, de

struïsvogel, de zebra, de snelle herten, het is allemaal een lust voor het oog.

— Denk je hier lang te blijven?

— Maar een paar dagen. Een paar dagen rust zullen ons geen kwaad doen. Wij hebben het in de laatste tijd tamelijk druk gehad.

Op dit ogenblik verscheen een hoofd, vervolgens een paar geweldige schouders en tenslotte het hele figuur van James Henderson.

— Het eten is klaar, mylord, kondigde de reus aan.

— Wij komen direkt, James, zei Raffles. Wij willen nog een ogenblik genieten van de stilte en de rust hier. Je kunt ook wel blijven, hoor, zo 'n schouwspel ziet men maar zelden in zijn leven.

Raffles was naar de reeling toegelopen, steunde met beide handen op het gevlochten staaldraad, dat de afrastering vormde en liet langzaam zijn blikken over de kustlijn dwalen, voor zover die zichtbaar was.

De baai, waar de « Bruinvis » nu dreef, om straks voor anker te gaan, was op deze plek ongeveer anderhalve kilometer breed.

Aan weerszijden staken twee landtongen tamelijk ver in zee uit, de ene alleen begroeid met laag kreupelgewas, de ander ook met hoogopgaand geboomte, waarvan de kruiden zachtjes door de juist opgestoken landwind bewogen werden.

En deze wind voerde het bedwelmend aroma van tamarinde, vanille en mangistan met zich mee.

De baai had een bijna zuivere halfronde vorm en in het midden van die cirkel verhief zich een lage heuvelketen, die geleidelijk uitvloeiende naar de zijden van de beide landtongen.

Ook deze heuvelketen was dicht begroeid.

Zelfs op deze afstand was duidelijk het schuim zichtbaar van een smalle waterval, die zich van grote hoogte langs de steile helling omhoog stortte en later samen smolt met een riviertje, dat in zee uitmondde.

De baai had een tamelijk breed strand van goudgeel zand.

Hier en daar staken koraalriffen hun toppen boven het water uit, maar bij vloed zouden zij verraderlijk verdwijnen onder de oppervlakte en dan een groot gevaar opleveren voor alle schepen, die het mochten wagen, deze baai binnen te lopen, die er op het eerste gezicht zo veilig uitzag.

Bijna een kwartier hadden de drie mannen zwijgend zo bij elkaar gestaan, genietend van de zalige rust, die over land en golven lag, toen Raffles zei :

— Kom, Charles, wij mogen de culinarische produkten van onze vriend Henderson niet vergeten.

Hij draaide zich al om, om over het smalle dek, dat nauwelijks twee meter breed was, naar de toren te gaan, toen hij ineens staan bleef en zijn blik richtte naar iets dat zijn aandacht scheen te hebben getrokken.

Brand zag hem verwonderd aan en vroeg na enige ogenblikken :

— Wat is er ? Waar wacht je op ?

— Kijk daar eens, Charles, daar boven de westelijke landtong, zie je daar niets ?

— Het lijkt wel op een rookwolkje ! riep Brand uit, nadat hij enige ogenblikken met aandacht naar het punt had gestaard, dat Raffles hem met uitgestrekte wijsvinger had aangewezen.

— U hebt gelijk, mijnheer Brand, zei Henderson, die naderbij was gekomen. Het is beelst rook, wat daar boven de landtong opstijgt.

— Het zal toch geen bosbrand zijn ? vroeg Brand.

— Dat lijkt mij al heel onwaarschijnlijk, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Ten eerste heeft het hier in deze streken juist twee dagen achter elkaar hard geregend en ten tweede verwekt een bosbrand niet zo 'n dunne, ijle rookpluim, die maar op een plaats kaarsrecht de lucht in stijgt. Dat doet echter wel de rook van een hoop spanders, van een brandend huls of van een kampvuur.

— Een huis, een kampvuur op Arocana ? riep Brand verwonderd uit. Ik dacht, dat het eiland onbewoond was ?

— Dat is het ook, of dat moet het althans volgens de geleerden zijn, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar waar zou die rook dan vandaan komen ?

— Naar alle waarschijnlijkheid is die rook afkomstig van een vuur en daar de natuur doorgaans geen vuurtjes stookt, kan het niet anders, of dit moet door mensenhanden ontstaan zijn.

— Maar wat kunnen mensen hier komen zoeken ? vroeg Brand verbaasd.

— Ik geloof, dat ik het weet, Charles.

— Ik ben nieuwsgierig.

— Heb je nooit van « de schat van Arocana » gehoord,

— Nooit van gehoord. Ik ken wel schatten op andere onbewoonde eilanden, maar die zijn van een zekere John Raffles. Zou je mij willen vertellen hoe het met de schat van Arocana gesteld is ?

— Met genoegen, maar ik waar schuw je, dat ik alleen kan herhalen wat de kranten indertijd over het geval geschreven hebben en daar voeg ik direkt aan toe, dat ik voor mij de hele zaak steeds als een puur

verzinsel heb gehouden, wat natuurlijk niet zeggen wil, dat het dat inderdaad is. Welnu dan, het verhaal doet de ronde, dat er tijdens een revolutie in Peru, ongeveer 50 jaar geleden, in de hoofdstad van die republiek een kerk is verwoest en dat de bezittingen van dat Godshuis, benevens een groot aantal kostbare juwelen, die in de schatkamers van de kerk verborgen waren, door een viertal mannen werden geroofd en verborgen in een schoener, die voor dat doel in de haven klaar lag. De rovers hadden natuurlijk geen papieren en daarom durfden zij geen Australische haven binnen te lopen. De schoener was niet erg groot en daarom namen zij het besluit, de schat voorlopig te begraven op een van de onbewoonde eilanden van de Tahiti-groep. Naderhand zouden zij dan in Sidney een groter vaartuig charteren voor een zogenaamde handelsonderneming, waarmee zij inderdaad de schat van het onbewoonde eiland zouden gaan afhalen. Dat eiland is Arocana. Zij zouden dan tevens in het bezit komen van de nodige papieren om de schat in een Australische haven aan land te kunnen brengen.

— En is dat dan niet gebeurd? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat moet wel zo zijn, want pas in 1942 deden verhalen de ronde omtrent pogingen, die waren aangewend, om de schat opnieuw te ontdekken. Daaruit zou dus blijken, dat de vier rovers, ezels waren en niet eens precies de plek hadden aangeduid, waar zij het gestolen goud en de edelstenen hadden begraven.

— Dat klinkt niet erg geloofwaardig! riep Brand hoofdschuddend uit.

— Ik geef het toe, maar desondanks moet er in 1952 toch weer ijverig naar de goed begraven schat

gezocht zijn geweest. Op een zekere dag van dat jaar werd in een van de straten van Sidney een zekere Thompson door een oude bedelaar aangesproken. Hij gaf waarschijnlijk in een afwezige bui, de man een aalmoes, die véél te groot was.

Het was eigenlijk een merkwaardig geval. Die Thompson had pas zijn vrouw verloren en dat was een zware slag voor hem geweest. Hij had met haar een moeilijk leven gehad; uit eigen verkiezing wel te verstaan, want zij hadden samen gewerkt en gezwoegd om een kapitaaltje bij elkaar te krijgen en toen hen dit na jaren van inspanning gelukt was, ging zij dood en dat greep Thompson zo aan, dat al zijn geld hem niets meer schelen kon. Tegenwoordig noemen ze zo iets een shock en er zijn neurologen, die van dergelijke gevallen een studie hebben gemaakt en hun patiënten van zo 'n aanval van zwaarmoedigheid weten te genezen. Maar in die dagen was men zo ver nog niet en die arme Thompson moest zijn verdriet en moeilijkheden in zijn eentje uitvechten. Hij heeft in die dagen waarschijnlijk heel wat domme dingen gedaan en die veel te grote aalmoes was er één van.

— Die bedelaar wist daar natuurlijk niets van en beschouwde Thompson als een weldoener. Hij liep hem ongemerkt na om te weten te komen waar zijn weldoener woonde.

— Waarom wilde hij dat weten?

— Wacht nu even en laat me verder vertellen. Het wordt nog merkwaardiger. Een poos later ontving diezelfde Thompson het verzoek direct naar een van de ziekenhuizen van de stad te gaan. Daar gekomen kwam hij tot de ontdekking, dat de man die naar hem had laten vragen, de bewuste oude bedelaar was.

— Wat kon die hem wel te vertel-

len hebben?

— Ja, dat is vreemd genoeg. Ik erken zelfs, dat wat er nu volgt het hele geval niet aannemelijker maakt. De oude man deelde hem namelijk mee, dat hij hem bij zich had laten komen, om hem op de hoogte te stellen van een plek, waar een grote schat begraven lag, die door hem en nog drie andere mannen lang geleden op een eenzaam eiland was begraven.

— Maar dat is klinkbare onzin, riep Brand uit. 1952? Het moet dus 50 jaar geleden zijn, dat die schat begraven werd, want nu zijn er weer 10 jaren verlopen. Was die man dan zo oud?

— Als hij 75 jaar was, dan was hij 25 toen het avontuur plaats greep, antwoordde Raffles. Onmogelijk is dat niet, dat moet je mij toegeven.

— Alles goed en wel, maar was die man dan wel goed bij zijn hoofd, dat hij in al die 50 jaren geen enkele poging aanwendde, om de schat terug te vinden?

— Het is niet bekend, of hij dat inderdaad niet gedaan heeft, beste kerel.

— Goed, dat nemen wij aan. Maar zijn drie metgezellen dan? Waren die ook de plek vergeten; zijn die er nooit in geslaagd de schat terug te vinden?

— Schijnbaar niet, anders zou men nu niet zoveel moeite doen en er zoveel geld voor over hebben, om de schat te achterhalen, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Doet men er nu nog moeite voor? riep Brand verwonderd uit. Die Thompson was dus ook een dwaas? Die is dus niet de eerste de beste gelegenheid naar Arocana overgestoken om daar de schat te gaan halen op de plek, die door de oude bedelaar was genoemd?

— Beste Charles, je mag, wat mij

betreft, die Thompson gerust een dwaas noemen, misschien was hij dat ook wel, maar vergeet niet, dat de man door de dood van zijn vrouw, die hem in alles terzijde stond, een zware zenuwchok gekregen had. En wie zegt ons of hij daardoor niet ernstig ziek is geworden?

— Ja, natuurlijk, gaf Brand toe, daar heb ik zo gauw niet aan gedacht.

— Precies, hernam Raffles, in ieder geval is gebleken dat hij later toch pogingen heeft gedaan om de verborgen schat te vinden, zonder resultaat echter.

— Dan schijnen de gegevens van de oude bedelaar ook niet geleden te hebben aan overmaat van duidelijkheid, riep Brand spottend uit.

— Dat is beslist niet zo vreemd. Stel, dat jij een schat begraaft op een onbewoond eiland en wel een beetje al te haastig, zodat je de juiste plek niet precies meer weet te herinneren. Geloof je soms, dat je geheugen er beter op zou worden in de loop van 50 jaren, als je misschien aan niets anders denkt dan aan het goud dat je daar wacht, als het ware onder het bereik van je hand, zonder dat je er echter aan kunt komen? Zo iets is in staat om je tot wanhoop te drijven en de plek zou hoe langer hoe vager je voor de geest staan.

— Die oude kerkplunderaar zal nu wel dood zijn?

— Hij is dood.

— En de drie anderen?

— Die zijn het naar alle waarschijnlijkheid ook, anders zouden zij nu negentig jaar of zo iets moeten zijn.

— Er is me nog iets niet helemaal duidelijk.

— Laat eens horen.

— Als ik je goed begrepen heb, zou er dus nu een soort expeditie

op touw zijn gezet, om die schat terug te vinden, nietwaar?

— Inderdaad.

— Het stond in de kranten, zeg je, dus het gebeurde helemaal in het openbaar. Welnu, het is mij een raadsel waar al dat zoeken voor dient, want als die schatgravers inderdaad het goud en het edelgesteente terugvinden, dan zal de bestolen kerk in de Peruaanse hoofdstad onmiddellijk aanspraken maken op haar eigendommen.

— Daar komt ze tien jaren te laat mee, Charles, antwoordde Raffles kalm. Diefstal verjaart na vijftig jaren in alle Latijnse Staten van Amerika. Dat wil zeggen, iemand die bij

voorbeeld in 1900 een gouden horloge verloor, op welke manier dan ook, door diefstal of door gewoon verlies, kan er in 1950 geen rechten meer op laten gelden.

— En zijn erfgenamen?

— Zijn erfgenamen evenmin.

— Het horloge is dus onbeheerd?

— Alleen in zekere zin. Want de Staat legt er beslag op en verkoopt het ten bate van de schatkist. Maar nu hebben wij genoeg gepraat, wij zullen eens gauw gaan eten en daarna zullen wij, nu het nog wel een half uur licht blijft, eens gaan kijken wat die rookpluim daarginds te betekenen heeft.

HOOFDSTUK II.

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING

De drie mannen gingen dadelijk door de ingangstoren naar het inwendige van de duikboot.

Daar vonden zij de tafel al gedeukt en een ogenblik later kwam Henderson binnen met enige dampende schotels.

De beide vrienden aten vlug en intussen maakte Henderson alles in gereedheid om direkt verder te kunnen varen.

Binnen tien minuten stonden de twee mannen weer van de tafel op en Raffles gaf opdracht, onmiddellijk onder te duiken, om zo min mogelijk in het oog te lopen; hij was er namelijk beslist niet op gesteld, dat de mannen, die daarginds vuur had-

den gemaakt, wie zij dan ook mochten zijn, zijn duikboot zouden ontdekken.

Terwijl Henderson op zijn beurt de inwendige mens ging versterken, nam Raffles aan de stuurstoel plaats, trok een kleine, koperen hefboom over, waarop een eigenaardig borrelend geluid klonk en het volgende ogenblik schoot de duikboot, nadat Brand het luik van de toren weer stevig had bevestigd, in volle vaart omlaag en zette koers naar de landtong, waarachter de geheimzinnige rookwolk nog altijd langzaam omhoog kronkelde.

Binnen vijf minuten was de afstand afgelegd, die de boot scheid-

de van de kust.

Langzaam begon de duisternis te vallen.

Toch was het nog licht genoeg om te kunnen zien en een goede landingsplaats te kunnen uitkiezen.

Op de plaats waar de « Bruinvis » nu lag, vertoonde de landtong een flauwe bocht en de kust was hier voor een groot gedeelte begroeid met heel dicht struikgewas, dat tot manshoogte opschoot.

Op vele plekken hingen de takken, zwaar van vuurrode en paarse bloemen, tot ver over het water heen en Raffles kwam dadelijk tot de conclusie, dat hij hier een uitstekende plek had gevonden om zich te verbergen.

Zacht kwam de duikboot weer naar de oppervlakte, terwijl de door electriciteit gedreven schroef langzaam door het water draaide; toen voer de « Bruinvis » een soort priegel binnen, waarbij Raffles, die zijn plaats aan de stuurstang niet verlaten had, er voor zorgde, dat de ingangstoren maar een paar centimeters boven het wateroppervlak uitkwam.

Het water was hier erg diep, zodat de duikboot in geval van nood ruimte in overvloed zou hebben om haastig te duiken.

Inderdaad, zij was zodanig ingericht, dat zij in nauwelijks tien seconden, varende aan de oppervlakte, kon duiken en helemaal verdwenen kon zijn.

Zodra de « Bruinvis » volkomen stil lag, vastgebonden door het anker, dat ook onder water kon worden uitgebracht, beval Raffles:

— Open de toren, Charles.

De jongeman deed direkt wat er gezegd was en tilde voorzichtig het luik van de toren op.

Hij zag aanvankelijk niets anders dan een wirwar van takken en bla-

deren en sterk ruikende bloemen, dat zich aan alle kanten over het zonderlinge schip scheen uit te breiden en het scheen te willen omstengelen.

Maar al gauw had zijn scherpe blik een goede plek ontdekt om voet aan land te zetten en het duurde niet lang of de verbinding was gemaakt door middel van een eigenaardige loopplank, die, evenals een Magirusladder, gemakkelijk in- en uitgeschoven kon worden.

Zij was deels uit staal, deels uit hout gemaakt en wanneer het uiteinde eenmaal de vaste wal had bereikt, al was het tien meter verder, dan kon men zich zonder enig gevaar over deze loopbrug heen aan wal begeven, tenminste wanneer men niet te erg aan duizeligheid leed, want de loopplank was niet veel meer dan een voet breed en had geen leuning.

Nu echter was uitschuiven over een lengte van drie meter ruimschoots voldoende om de vaste wal te kunnen bereiken. Zij, die zich aan wal begaven, moesten echter duchtig met de armen werken, om zich een weg te banen tussen de dooreen kronkelende takken door, die in alle richtingen over het water heengingen en een soort afdak boven de duikboot vormden.

Zodra Brand rapport was gaan uitbrengen, wendde Raffles zich tot Henderson en zei:

— Luister nu eens goed, James. Mijnheer Brand en ik gaan een kleine verkenningstocht maken en daar de landtong, naar ik mij kan herinneren, over bijna zijn hele lengte niet breder is dan ongeveer een kwartier gaans, zullen wij waarschijnlijk tamelijk gauw, op zijn hoogst over een uur terug zijn. Gevaar is er aan de onderneming niet verbonden, daarvan ben ik vast overtuigd en je zult je dus in geen geval

ongerust hoeven te maken. Je mag de duikboot dan ook alleen in het uiterste geval verlaten, dat wil zeggen wanneer wij langer dan anderhalf uur mochten wegblijven. In geen geval mag je schieten of op een andere manier onze aanwezigheid hier kenbaar maken, tenzij je in levensgevaar mocht verkeren, maar ook dat is zo goed als uitgesloten.

— Maar wanneer u binnen twee uur niet terug bent gekeerd, mylord, wat moet ik dan doen? vroeg Henderson, met een enigszins betrokken gezicht.

— Dan kun je, met inachtneming van de grootste voorzichtigheid, een onderzoek instellen. Wij gaan namelijk onderzoeken waar de rookkolom opstijgt en in die richting zul je dan natuurlijk je onderzoek moeten instellen. Ik ben er echter van overtuigd, dat het overbodig zal zijn. Wij moeten ook beslist niet vergeten waar onze duikboot ligt, want bij toenemende duisternis valt er natuurlijk niets te zien van het kleine stuk van de toren, dat boven het water uitsteekt. En laten wij nu aan wal gaan.

De drie mannen liepen om beurten over de smalle loopplank, de takken wegduwend en gingen aan land, maar niet, dan nadat zij zich goed gewapend hadden met revolver, vlijmscherp kapmes en voortreffelijk repeteergeweer.

Eenmaal aan de andere kant van het kleine bosje gekomen, namen de drie mannen de omgeving heel scherp op en ontdekten spoedig een alleenstaande dwergeik, die door een grillige blikseminslag bijna helemaal van de bast was ontdaan en spookachtig afstak tegen de omgeving.

Dit zou hun een kenteken zijn voor het terugvinden van hun duikboot.

Zodra zij zo de plek hadden vastgesteld waar zij aan land waren gekomen, richtte Raffles zich nogmaals tot Henderson en zei:

— Je hebt me dus goed begrepen, James? Van gevaar zal geen sprake zijn; wij willen alleen zekerheid over die rookpluim, die wij nu duidelijker nog dan net kunnen zien.

— Ik zou toch liever met u meegaan, mylord, zei Henderson met iets smekends in zijn stem.

— Het is beter, dat je bij de duikboot achterblijft, James, antwoordde Raffles. Bedenk, dat het ons enige middel is om van dit eiland weg te komen. Het zou er inderdaad lelijk voor ons uitzien, als wij hier moesten achterblijven, want het eiland ligt tamelijk ver van de gewone scheepvaartroute en onze munitie zou al gauw zijn uitgeput. Je let dus goed op en wanneer er inderdaad ernstig gevaar mocht dreigen, dan kun je je geweer afschieten. Ik zie echter met de beste wil van de wereld niet in wat voor gevaar dat zou kunnen zijn. En nu, tot ziens, James. Wij moeten ons nu haasten, want de zon is al onder en het zal nu gauw volkomen donker zijn. Je weet, dat de schemering in de keerkringen altijd heel kort duurt.

Met deze woorden liep Raffles naar het bosje, dat op enige afstand groeide en Brand volgde hem op de voet, terwijl Henderson achterbleef en hen in onbeweeglijke houding naastaarde, zover hij hen kon volgen.

Raffles en Brand wisten wel dat zij hier niet hoefden te zoeken naar een gebaand pad en zij hadden moeite genoeg zich een weg te banen door het stugge gras, dat hun hier en daar tot aan de knieën reikte en de dorre, stekelige struiken, waarmee de bodem bedekt was.

Zij bleven hun ogen gericht houden op het bosje, waarachter de

rookpluim nog altijd statig en kaarsrecht in de stille lucht omhoog steeg.

Ook Brand begreep nu wel, dat er van een bosbrand geen sprake kon zijn.

Daarvoor was de rookwolk te ljj en bleef zij ook te veel op dezelfde plaats.

Eindelijk, na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, bereikten zij de rand van het bosje.

Maar op het punt dat zij er in zouden doordringen, legde Brand zijn hand op de arm van John Raffles en vroeg zacht:

— Stel eens dat wij aan de andere kant van dit bosje inderdaad een heel nuchter gezelschap zakenlieden vinden, heren met een streepjespak aan en een dophoedje op, leden van het Syndicaat uit Tahiti, dat zich gevormd heeft om te proberen de Peruaanse kerkschat te ontdekken, wat ben je dan van plan te doen?

— Er zijn twee mogelijkheden, Charles. Zijn het inderdaad de leden van het Syndicaat en kennen zij bij toeval de plek al, dan zullen wij hen volgen, ons door hen die plek laten aanwijzen en alles in het werk stellen om die onbeheerde schat in onze eigen handen te krijgen. Ik kan namelijk beslist niet inzien, waarom die heren, als zij in Tahiti thuis horen zijn het Fransen, meer recht op de schat zouden hebben dan John Raffles. Kennen zij echter de plek niet en gaan zij in het wilde zoeken, dan kunnen wij hen gerust aan hun lot overlaten, en, als wij dat willen, zelf gaan zoeken. Maar wees gerust, dat laatste zal ik zeker niet doen. Ik heb helemaal geen gegevens, ik weet er nog veel minder van dan mijnheer Thompson en zelfs die heeft vele jaren van zijn leven jammerlijk verknoeid met een vruchteloos onderzoek naar de

schat, die hier ergens onder de grond moet rusten of misschien wel er boven, dat is niet uit te maken. En ik ben niet zo gek zijn voorbeeld te volgen. Als ik een of andere aanwijzing had, een wenk, een plan, ik zou het misschien proberen, maar om op goed geluk te gaan zoeken op een eiland, dat toch minstens een oppervlakte heeft van 150 vierkante kilometers, dat is gekke werk.

— En, als het niet de leden van het Syndicaat zijn?

— Niet de leden van het Syndicaat? herhaalde Raffles. Mijn hemel, wie zouden het anders kunnen zijn? Ik weet, dat onze natie dol is op kamperen en ook de Australiërs zijn er wild op, maar wij zullen nu toch maar niet aannemen, dat een troepje toeristen naar dit afgelegen en onbewoonbaar koraaleiland is gekomen, om er kamperend zijn vakantie door te brengen.

Charles scheen nog iets te willen zeggen, maar hij zweeg, want juist op dat ogenblik drong Raffles het bosje in, waar de duisternis al begon te heersen en over nogmaals tien minuten kon zijn nieuwsgierigheid immers bevredigd zijn.

Zo dicht mogelijk bij elkaar blijvend, baanden de twee vrienden zich een weg door het bosje, dat hoofdzakelijk uit tamarindebomen bestond, afgewisseld met een paar tamelijk schrale mango- of apenbroodbomen.

Zij spraken niet meer, deels uit voorzichtigheid, deels omdat zij al hun aandacht moesten bepalen bij wat hun voeten op de ongelijke bodem ontmoetten.

Nog geen volle tien minuten later hadden zij het bosje, dat een lange vorm had en als het ware de ruggegraat vormde van de landtong, in zijn volle breedte overgestoken.

Zij liepen nu heel voorzichtig verder, daar zij de zoom van het bosje bereikten en plotseling stonden zij tegelijkertijd stil.

Het volgende ogenblik wierpen zij zich instinctmatig voorover, zodat zij totaal verborgen waren door het hoge gras, dat hier in weelderige overvloed groeide.

Op geen vijftig passen afstand zagen zij een groot kampvuur en dit vuur veroorzaakte de statige, kaarsrechte rookpluim, die zich tot heel hoog in de lucht rechtstandig verhief en zich in de duisternis scheen op te lossen, die snel toenam.

Om het vuur zaten een twintigtal mannen in half liggende houding, die aten, dronken of een pijp rookten.

Het vuur was aangelegd op een geringe afstand van een van de uitlopers van het bosje en als de beide mannen iets meer links hadden aangehouden, zouden zij als het ware regelrecht van uit het bos in de vlammen zijn gestapt.

Op honderd passen afstand voorbij het kampvuur begon de baai, die alleen door de landtong gescheiden was van de zee, waarin de duikboot net voor anker was gegaan en die, naar Raffles wist, een voortreffelijke ankerplaats opleverde voor diepgang.

Deze baai was namelijk vrij van verraderlijke klippen en uitstekend beschut tegen de heersende winden van deze streek.

En inderdaad, ongeveer in het midden van deze baai lag een vrij grote schuit voor anker, waarvan de vormen nog net zichtbaar waren.

De vuren waren blijkbaar niet gedoofd, want nu en dan steeg een klein rookwolkje op als een ademtocht uit de schoorsteenpijp.

Half op het strand getrokken lagen twee grote sloepen, die waar-

schijnlijk dienst hadden gedaan om de mannen die daar om het vuur zaten, aan land te brengen.

De beide vrienden hadden met een onwillekeurige beweging hun revolvers gegrepen en bleven enige tijd onbeweeglijk naar het vreemde schouwspel staren.

Vreemd was het zeker, want de mannen, die zij hier zagen, beantwoordden helemaal niet aan de voorstelling, die zij zich van de leden van het Syndicaat gevormd hadden.

De meesten van hen droegen, korte, wollige jassen, om hun middel dichtgesnoerd met een brede riem, grove laarzen tot halverwege de kuit en die het benedeneinde van de leren broek omsloot en eigenaardige petten met een kleine, leren klep.

Brand boog zich zover mogelijk voorover en zei toen op zacht fluisterende toon:

— Zeg eens eerlijk, Edward, ben je van oordeel dat die mannen er uitzien als mensen, die een maatschappij hebben opgericht om een schat te ontdekken?

— Nee, Charles, ik geef eerlijk toe, dat ik mij hen anders had voorgesteld.

— Zien zij er niet een beetje sjofel uit?

— Bijzonder sjofel, Charles. En zij schijnen van een hartige dronk niet vies te zijn; ik geloof waarachtig dat ik daar al hoor zingen. Stil eens even.

De beide mannen zwegen.

Door de stille avondlucht klonk een met rauwe, schorre stemmen gezongen lied in een vreemde taal.

Raffles en Brand luisterden enige ogenblikken, totdat de laatste op zachte toon vroeg:

— Wat zingen zij daar?

— Zij zingen Albanees, Charles.

— Maar dan zijn die mannen...

— Ik denk, of liever ik ben zeker,

dat wij te doen hebben met Albanezen, Charles. En wel met kerels, die ik liever niet alleen op een eenzame landweg tegenkom, vooral wanneer men veel geld op zak heeft.

— Het lijkt wel een stelletje schurken.

— Laten wij niet langer filosoferen, wij moeten zekerheid hebben.

— Op welke manier dan?

— Door hen wat dichterbij te naderen.

— Zou dat mogelijk zijn?

— Ongetwijfeld, als wij maar een beetje links aanhouden.

Zonder enig gerucht te maken, ofschoon dat moeilijk genoeg was, daar het onder de bomen al vrij donker was, volgden de beide bespieders de zoom van het bosje, totdat zij een punt bereikt hadden, waarop zij zich op nauwelijks vier meter afstand van de kamperende mannen bevonden.

Het kampvuur bescheen helder hun gezicht.

Zij waren ongeschoren, hun haren fladderden woest om hun hoofd, hun ogen scholen diep weg onder de borstelige wenkbrauwen en zij spraken de drankfles aan op een manier, die het duidelijk maakte, waarom zij hoe langer hoe luidruchtiger en spraakzamer werden.

Raffles had Brand met een gebaar het stilzwijgen opgelegd en luisterde nu aandachtig.

Er werd niets dan Albanees gesproken, maar Raffles was deze taal zo goed machtig dat hij echt geen moeite had om het gesprek te kunnen volgen.

Er verliep ongeveer een half uur, het vuur doofde langzamerhand uit, een aantal kerels stonden op, scheepden zich in de sloep in en roeiden naar het voor anker liggende schip en degenen die op het land waren achtergebleven, wikkelden zich in hun dekens en maakten aanstalten te gaan slapen.

Toen richtte Raffles zich voorzichtig op, nam Brand met zich mee en zei, toen de beide mannen op veilige afstand van het kamp waren:

— Ik geloof, dat ons een spannend avontuur wacht, Charles. De mannen die wij daarginds bespioneerden hebben zijn inderdaad Albanees rovers en waarschijnlijk dezelfde, of althans bendegenoten van dezelfde bandieten, met wie wij al eens kennis hebben gemaakt en die de verdwijning van een aantal Amerikaanse schepen op hun geweten hebben.

— En, wat komen zij hier doen?

— Zij loeren op het schip, dat van nacht of uiterlijk morgen de leden van het Syndicaat uit Tahiti zal overbrengen, of liever gezegd, het schip is hun voorlopig onverschillig, zij hebben het voorzien op de schatgravers zelf. Zij willen hen namelijk volgen en als zij de plek hebben ontdekt waar de Peruaanse kerschat begraven is, dan zullen zij hen vermoorden en de buit meenemen. En nu snel naar onze duikboot terug; wij zullen zorgen, dat wij morgen bij het krieken van de dag present zijn om onze rol in de comédie te spelen.

HOOFDSTUK III.

DE HOND

Het was ongeveer vier uur in de nacht en de hemel begon in het oosten al lichtrood te worden, toen er leven kwam in het kamp van de rovers.

Een van de mannen die daar lag, terwijl alleen het puntje van zijn neus boven zijn deken uitstak, had al een paar keer in zijn slaap gegromd en schopte nu een paar malen woedend van zich af, richtte zich half op zijn elleboog op, wreef zich de ogen uit en keek om zich heen, als te ontdekken wat hem zo vroeg wakker had gemaakt.

Het was een viervoetig wezen, dat zo brutaal geweest was, de rover uit zijn slaap te wekken.

Een tamelijk grote hond, een bastaard, die het midden hield tussen een mastiff en een bloedhond stond over de Albanees heen gebogen, bromde en krabbelde met zijn forse poot over de dikke paardendeken, waaronder de man zich te slapen had gelegd.

— Wat is er Pario? Waarom slaap je niet, hond? Waarom maak je mij wakker?

Bij wijze van antwoord begon de hond nog harder te krabbelen, liet een zacht gejack horen, wendde zich om, deed enige stappen, waarbij hij telkens naar zijn baas omkeek en liep vervolgens weg om hetzelfde spelletje nog een paar keren te herhalen.

— Wat kan dat voor de duivel te betekenen hebben? bromde de man.

Hij schoof langzaam de deken van zich af, stond op, keek een ogenblik besluiteloos om zich heen en vestigde toen zijn blikken weer op de hond, die kwispelstaartend voor hem stond en hem met zijn fonkelende, wrede ogen ononderbroken aankeek, alsof hij hem iets wilde vragen.

Intussen was er een tweede rover wakker geworden, die zich oprichtte en op gemelijke toon vroeg:

— Wat is er aan de hand, Volin, is het al tijd om aan het werk te gaan?

— Dat kan ik je niet zeggen, Jakounine, antwoordde Volin. Pario is onrustig, het dier schijnt mijn aandacht ergens voor te vragen, hij kijkt mij aan alsof hij wil dat ik hem zal volgen. Ik kan mij echter niet voorstellen, waar hij mij heen wil brengen.

Jakounine haalde de schouders op en bromde:

— Wat kan hij hier op dit onbewoond eiland voor bijzonders hebben ontdekt? Laten wij nog maar rustig een paar uren gaan slapen, chef, de « Espérance » kan toch onmogelijk hier zijn voor er nog enkele uren zijn verlopen.

— Nee, Jakounine, hernam Volin, terwijl hij opsprong, zich overtuigde dat zijn revolver geladen was en

toen met een enkele schop in de ribben een paar van de andere mannen wekte, die bij het nu totaal uitgedoofde kampvuur waren achtergebleven en die aan een dergelijke hardhandige behandeling gewend schenen te zijn, want zij protesteerden niet, maar waren in een ogenblik klaar wakker en keken hun chef vragend aan.

Er waren daar nu zeven mannen bij elkaar, stevig gewapend, zonder nog de hond mee te rekenen, die wel in staat scheen te zijn een half dozijn tegenstanders voor zijn rekening te kunnen nemen.

Volin monsterde zijn mannen even en zei toen kort :

— Er moet ergens gevaar zijn, mannen, Pario waarschuwt mij nooit voor niets. Hij heeft een bijzonder fijne neus en dat weten jullie net zo goed als ik. Wij moeten hem volgen en dat met de grootste voorzichtigheid, want niemand kan zeggen wat wij zullen ontdekken.

Niemand gaf antwoord; de zeeschuimers waren blijkbaar gewend hun chef blindelings te gehoorzamen.

Volin wendde zich tot de hond, streelde het dier over de kop, een liefkozing, die geen van de bandieten hem graag zou nadoen en beval op korte toon :

— Zoek, Pario.

De tocht begon.

Het was duidelijk, dat de hond een spoor had ontdekt, dat hij nu met de neus op de grond volgde, zonder een ogenblik te aarzelen of zich te vergissen.

De rovers volgden het dier, achter elkaar lopend, de revolver in de vuist en op alle eventualiteiten voorbereid.

Zij slopen zo geruisloos mogelijk verder, dwars door het bosje, zij bereikten de open plek, staken die in

gebukte houding over en kwamen tenslotte aan een gordel van hoog-opgaand struikgewas, dat een van de baaien van het eiland afsloot.

Gedurende de tocht was het al zover licht geworden, dat men gemakkelijk een honderdtal meters voor zich uit kon zien.

De hond stond stil met opgeheven kop, van strijdlust fonkelende ogen en terwijl hij de lucht door zijn wijdgeopende neusgaten opsnoof.

Het was duidelijk, dat het dier onraad vermoedde.

Een enkel, op zachte toon gefluisterd bevel was echter voldoende om de speurhond tot rust te brengen en het volgende ogenblik drongen allen in het kreupelhout door.

Na een twintigtal passen zagen zij al het nauwelijks bewogen oppervlak van de baai door de takken van de struiken heen, als parelmoer glanzend.

Plotseling stond Volin stil, in gebukte houding, als een roofdier, klaar om zijn sprong te maken.

Hij wenkte Jakounine om naast hem te komen en wees met uitgestrekte vinger naar iets, dat hij in de verte scheen te hebben ontdekt.

Het waren twee mannen, die, aan de oever van de baai, rustig hun maaltijd gebruikten, gezeten in het wellige gras en met de rug toegekeerd naar de Albanese bandieten.

Jakounine keek een ogenblik verbaasd naar deze mannen, die zich gedroegen alsof zij zich van geen gevaar bewust waren en zei toen fluisterend :

— Wat is dat? Kunnen zij er al zijn?

Volin schudde het hoofd en antwoordde :

— Dat is onmogelijk. Als zij van Tahiti komen, dan moeten zij voor anker liggen aan de tegenovergestelde kant van het eiland en ik zie

bovendien geen spoor van een schip.

— Hoe zijn ze dan hier gekomen? hernam Jakounine verbaasd.

Volin haalde ongeduldig de schouders op en zei:

— Ik weet het niet; in ieder geval zijn zij er en ik duld hier geen getuigen bij wat wij van plan zijn. Die mannen moeten in ieder geval onschadelijk gemaakt worden, totdat alles achter de rug is. Zijn zij gewoon toeristen, wat mij echter al heel onwaarschijnlijk lijkt, dan zullen zij er alleen het leven afbrengen, want zij zijn waarschijnlijk goed van geld voorzien. Maar komen zij hier om eveneens naar de schat te zoeken, dan is het een ander geval. Dat goud en die juwelen zijn voor ons, dat heb ik mij zelf gezworen. Wij zullen hen overvallen en van hun antwoord zal het afhangen, wat er met hen zal gebeuren. Wij kunnen hier geen potkijzers gebruiken.

Uiterst voorzichtig werd de tocht voortgezet.

De rovers hadden zich nu als het ware in tirailleurslinie verspreid en kropen op hun buik naderbij, terwijl Volin de hond aan een sterke leren riem had vastgebonden.

Zo naderden zij de plek waar Raffles en Brand, want men zal begrepen hebben dat zij het waren, rustig zaten te ontbijten.

Plotseling sprong Volin op, met een revolver in de hand en op zijn korte bevel sprongen alle andere rovers als bij toverslag uit het hoge gras te voorschijn en stormden op de beide mannen toe, zo vlug dit mogelijk was door het dichte kreupelhout.

Raffles en Brand waren in een ommezien op de been, toen zij de takken achter zich hoorden kraken en het bevel hoorden.

Zij waren echter zo onvoorzichtig geweest, hun wapens aan boord van

de duikboot achter te laten en dat zou hun noodlottig worden.

Raffles kon de bandiet, die het dichtst bij hem stond en die al zijn revolver had opgeheven, met een goed gerichte kaakslag neerslaan en Brand kon zelfs het begin bereiken van de smalle loopplank, die van de vaste wal naar de ingangstoren van de duikboot voerde, maar toen nu sprong ineens de reusachtige hond voor hem op en hij begreep, dat hij in stukken gescheurd zou worden, wanneer hij het waagde, ongewaagd als hij was, nog een stap verder te doen.

Hij voelde een zware hand op zijn schouder en toen hij zich omkeerde, keek hij in het grijnzende gezicht van Jakounine, die hem zijn revolver voorhield en zei:

— Ik zou u aanraden geen vinger meer te verroeren, wanneer u tenminste uw leven lief hebt, want de hond is niet erg in zijn humeur en ik weet niet hoelang wij hem in bedwang zullen kunnen houden.

De jongeman wierp tersluiks een blik op het gele monster, dat hem met woeste blik aanstaarde en dat er wel wat uitzag als een leeuw zonder manen, met de kop van een hyena, haalde de schouders op en onderwierp zich aan zijn lot.

Wat Raffles betreft, hij had begrepen, dat hij heel weinig kon uitrusten tegen vier mannen, die met geladen revolvers om hem heen stonden met de vinger aan de trekker en glimlachend, met een buiging voor Volin, die hij dadelijk als de aanvoerder herkende en zei:

— Mag ik weten, heren, waaraan ik deze verrassing te danken heb, die echter niet bepaald aangenaam is?

Hij had de vraag in het Albanees gesteld, wat Volin een ogenblik verast deed opkijken.

— Bent u Albanees? vroeg de chef wantrouwend.

— Nee, mijnheer. Ik ben een Engelsman, met uw welnemen. Ik weet echter niet of ik mij daarover beklagen moet, te oordelen naar de berichten, die ons uit uw land bereiken.

— Wat doet u hier?

— Wat ik hier doe? Wel, een's rondkijken. Mij verheugen in de schoonheid van dit eiland.

Vollin keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan met zijn kleine, zwarte ogen en liet toen zijn blik, waarin een wantrouwende uitdrukking lag om zich heen dwalen, zonder echter de loop van zijn revolver van richting te doen veranderen.

Toen viel zijn oog op de smalle loopplank, op het gedeelte van de toren van de « Bruinvis », dat boven het water van de baai uitstak en zijn wenkbrauwen gingen ver in de hoogte.

— Een duikboot, prevelde hij half binnensmonds. Wat heeft dat te betekenen?

Zijn blikken gleden opnieuw over het gezicht van de man, die voor hem stond en de uitdrukking van wantrouwen in zijn doordringende ogen nam toe.

— Ik hoef zeker niet te vragen of u hier met die duikboot bent gekomen, die ik daar zie liggen?

— Die vraag is inderdaad overbodig, mijnheer, een kind kan het begrijpen.

— Ik zou u raden, geen grapjes te maken. U weet zeker niet met wie u te doen hebt.

— Integendeel, mijnheer, ik weet het heel goed, antwoordde Raffles bedaard. U bent Albanezen en naar alle waarschijnlijkheid rovers.

— U zou het wel eens geraden kunnen hebben, hernam Vollin grijnzend. En nu, wie bent u en wat komt

u hier zoeken? Ik zou u aanraden zonder omwegen te antwoorden, anders zou het u wel eens slecht kunnen vergaan.

— Mijn naam? Ik ben graaf Palmhurst en die heer daar is een vriend van mij. Is dat voldoende?

De aanvoerder van de rovers spuwde verachtelijk op de grond en riep met een klank van diepe minachting in zijn stem:

— Een graaf. Nu, het zal u weinig helpen, mijnheer de graaf, of u van adel bent. Dat zweer ik u. Doorzoekt zijn zakken, mannen.

Direkt rukten vier ruwe handen de kleren van Raffles open, maar zij vonden in de zakken niets anders dan een leren tabakszak, een zakmes, een korte houten pijp en enige andere voorwerpen, maar geen portefeuille en ook geen portemonnaie.

— Waar is uw geld, vroeg Vollin kortaf.

— Aan boord van mijn schip, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Zou u het natuurlijk hebben gevonden als iemand op een onbewoond eiland met een portefeuille met geld in zijn zak liep?

Vollin antwoordde niet.

Hij monsterde Raffles lange tijd zwijgend en met een duistere blik.

Toen antwoordde hij:

— Ik zal u eens iets zeggen, mijnheer de graaf. Er is iets aan u, dat mij niet bevalt. Ik kan niet onder woorden brengen wat het is, maar ik denk er niet aan, u weer op vrije voeten te stellen. Het geld, dat u niet bij u draagt, zult u waarschijnlijk in de kajuit van uw schip verborgen hebben.

Raffles haalde even de schouders op en zei:

— U zult er een paar duizend pond sterling vinden, als u tenminste goed zoekt.

— Hoe bent u aan die duikboot

gekomen?

— Op mijn verjaardag cadeau gekregen.

— Nogmaals, heb niet het lef de spot met mij te drijven! riep Vollin met woest flikkerende ogen. Is het een oorlogsduikboot? Maar wat vraag ik, het moet er een zijn. Maar voor de duivel, wie of wat bent u dan, dat u in het bezit bent van dat schip?

— Ik heb u mijn naam al genoemd, mijnheer en als u dat niet voldoende is, dan spijt me dat heel erg, maar ik kan u dan verder niet helpen. En mag ik nu weten wat u met mij van plan bent?

— Vraagt u dat nog? Welnu, ik zal u vlug inlichten, mijnheer de Engelse graaf. U blijft mijn gevangene, totdat ik achter uw ware identiteit ben, want ik herhaal, u komt mij hoogst verdacht voor. Een particulier, die reist met een duikboot, van zo iets wonderlijks heb ik nog nooit gehoord. In ieder geval moet u dan wel heel rijk zijn en rijke mensen zijn mij altijd welkom geweest. Mocht het echter blijken, dat u hier iets anders komt uitvoeren, dan zult u dit eiland niet levend verlaten.

Het gezicht van de chef had een uitdrukking van wreedheid gekregen, toen hij deze woorden sprak.

Raffles echter haalde de schouders op, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen en zei:

— U bent op dit ogenblik de sterkste, de overmacht is wel wat te groot.

— Ik ben blij, dat u dat zelf ook inziet, hernam Vollin grijnzend.

Hij wendde zich tot twee van zijn mannen, gaf een kort bevel, waarna zij over de smalle loopplank naar de ingangstoren liepen en langs de stalen ladder naar het binnenste van de boot afdaalden.

Zij bleven bijna een kwartier weg

en Vollin begon al ongeduldig te worden, toen de twee mannen eindelijk weer te voorschijn kwamen, met een uitdrukking van teleurstelling op hun gezicht en met lege handen.

— Wij kunnen helemaal niets vinden, chef! riepen ze bijna tegelijkertijd uit.

— Dan zijn jullie ezels! schreeuwde Vollin razend. Kom hier, neem mijn plaats in en schiet de man, wanneer hij ook maar een beweging mocht maken, zonder omslag een kogel door het hoofd. Hebben jullie mij goed verstaan? Ik zal zelf wel eens gaan kijken.

De twee bandieten gingen voor Raffles staan met opgeheven revolver, terwijl een derde hem in de rug bedreigde en Vollin liep met grote stappen over het smalle loopbruggetje en verdween in het binnenste van de duikboot.

Toen hij ongeveer twintig minuten later weer te voorschijn kwam, had zijn gezicht een eigenaardige uitdrukking.

Hij liep langzaam op Raffles toe, keek hem aandachtig aan, alsof hij tot in het binnenste van zijn ziel wilde lezen en zei toen, met een doffe klank in zijn stem:

— Uw geld heb ik evenmin kunnen vinden, mijnheer de graaf. Wel echter heb ik ontdekt, dat het schip, een bijzonder eigenaardige constructie is, een inrichting die volkomen afwijkt van die van alle mij bekende duikboten en het toeval wil, dat ik tijdens de oorlog als matroos aan boord van een duikboot heb dienst gedaan. Ik ken Engelse, Oostenrijkse, Franse en Italiaanse duikboten, maar zo een als deze zag ik er nooit. Zou het niet beter zijn wanneer u mij maar ronduit zei, wie u werkelijk bent? Wilt u soms liever, dat ik u ter plaatse laat neerschiet-

ten ?

— Dat zou ik niet doen ! gaf Raffles bedaard ten antwoord. Misschien zou u er uzelf mee benadelen.

— Denkt u dat, John Raffles ? barstte Vollin plotseling uit. Ha, ik zie het aan je gezicht, ik heb de spijker op de kop geslagen. Wel, ik had het ook direkt moeten weten, dat jij onmogelijk iemand anders kon zijn dan de man, die ons al enige maanden geleden zo fel bestreden heeft. Niemand anders ter wereld dan John Raffles kan een dergelijke duikboot bezitten. Wil je toegeven

of niet, dat je John Raffles bent ?

— Ik laat het helemaal aan u over ! antwoordde Raffles kalm.

— Zo ? vroeg Vollin dreigend. Welnu, dan zul je over enige minuten opgehouden hebben te leven.

— En ik herhaal, dat u er verkeerd aan zou doen, mij naar de andere wereld te helpen, antwoordde Raffles, zonder dat zijn stem enige aandoening verried. Want ik geloof, dat ik u de plaats zou kunnen aanwijzen, waar de Peruaanse kerk-schat begraven ligt.

HOOFDSTUK IV.

WAAR HENDERSON EEN WOORDJE MEESPREEKT

Het bleef enige tijd stil, nadat Raffles deze woorden gesproken had.

Vollin keek hem scherp aan, maar Raffles doorstond die blik, zonder dat zelfs een wimper bewoog.

Toen vroeg de chef langzaam :

— Ken je de plek ?

— Pardon, ik heb gezegd, dat ik geloofde, haar u te kunnen aanwijzen, antwoordde Raffles onverstoord. Daar is enig verschil in, zoals u met mij eens zult zijn.

— Het is goed. Wij zullen je de tijd geven, om je bewering waar te maken, je zult zien dat je niet met een onredelijk man te doen hebt ; je krijgt een volle week tijd om je er van te overtuigen of je vermoedens op waarheid berusten. Maar blijkt het dan, dat je je vergist hebt, dan

volgt onverbiddelijk de dood.

— Ik zou kunnen zeggen, dat ik de voorwaarden een beetje zwaar vind, maar het zou mij toch niet helpen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik aanvaard ze dus.

De aanvoerder van de bandieten wendde zich tot enige van zijn mannen en beval kortaf :

— Bind hem, maar doe het goed, want we hebben niet te doen met de eerste de beste.

Met behulp van riemen en touwen werden de armen van Raffles op zijn rug bevestigd en ook zijn polsen werden samengesnoerd.

Hij had Brand een snelle blik toegeworpen, als om de jongeman tot kalmte te manen en deze verzet te zich dan ook geen ogenblik.

Toen Raffles gebonden was, begon Vollin weer, terwijl hij zich tot

zijn gevangene wendde :

— Wij nemen je met ons mee.

Wat je makker betreft, hij blijft hier, onder goede bewaking natuurlijk, want ik vertrouw jullie niet bij elkaar.

— Zoals u wilt, zei Raffles sarcastisch. Ik hoop alleen maar dat u geen berouw zult hebben van uw overdreven voorzichtigheid.

— Dat kun je aan mij overlaten, zei Vollin kortaf. Maar als je inderdaad John Raffles bent, en dat lijkt mij nu bijna zeker, want niemand anders beschikt over een duikboot als ik net heb doorzocht, zonder resultaat overigens, dat verzeker ik je toch, dat ik en mijn mannen niet gelijk zijn te stellen met de Londense politie.

— Denkt u? zei Raffles, terwijl hij de bandiet strak aankeek. Nu, des te beter voor u.

Hij knikte Brand toe en liet zich toen, zonder enige weerstand te bieden, gevankelijk wegvoeren, maar niet dan nadat Vollin de drie mannen, die achter zouden blijven om Brand te bewaken, bevelen had gegeven en ook niet eerder dan nadat Raffles de jongeman zacht wat had gezegd in een volkomen onbegrijpelijke taal, die alleen verstaan werd door hem zelf en zijn beide trouwe metgezellen.

Vollin floot zijn hond en een ogenblik later waren de vijf mannen en het dier uit het gezicht verdwenen.

Wat Brand betreft, hij was eveneens stevig gebonden en vervolgens had men hem gedwongen dicht bij de oever van de baai op de grond te gaan zitten.

Brand kende wel zoveel Albanees, dat hij begrepen had, dat hij hier zou moeten blijven, totdat Raffles de schat zou hebben aangewezen en hij wist heel goed, dat dit onmogelijk was.

Zijn hart was dan ook knap ongerust.

Hij was vooral beducht voor het lot van Raffles, dat niet twijfelachtig zou zijn, wanneer er een week zou verstrijken, zonder dat er op een of andere manier hulp kwam opdagen.

En die hulp kon op het ogenblik alleen verleend worden door Henderson, die door een toeval niet aanwezig was, toen de overval plaats vond, die in dat geval misschien een heel ander verloop zou hebben gehad.

De reden van zijn afwezigheid was al heel eenvoudig.

Henderson was een hartstochtelijk roker, maar door een ongelukje was hij tijdens de laatste reis zijn pijp kwijt geraakt.

En met sigaren of sigaretten was de duikboot al heel slecht uitgerust, bovendien zwoer de brave kerel bij zijn pijp, en een sigaret was hem een gruwel.

Nu had Raffles hem gezegd, dat er op het eiland, niet ver van de aanlegplaats van de boot enige exemplaren groeiden van een houtsoort, bij uitstek geschikt om er een pijp van te snijden, vast, hard en tevens geurig, zoals de ware liefhebber het niet beter kon wensen.

Wat was dus natuurlijker, dan dat Henderson toestemming had gevraagd, van een geschikte tak van de boom te mogen gaan zoeken, om daaruit weer een pijp te maken.

Waarschijnlijk had hij de bomen die hij zocht, niet snel gevonden, maar Brand overwoog, dat hij nu toch ieder ogenblik terug kon zijn en hij was erg bang, dat Henderson in de hinderlaag zou lopen, voor hij had gezien wat er aan de hand was.

Tersluiks nam hij zijn bewakers eens op.

Twee van hen waren niet boven

de middelmaat, maar de derde was een bijzonder krachtig gebouwd man, met schouders als van een stier en die zeker in lichaamskracht niet veel zou onderdoen voor Henderson, de reus.

Het zou al gauw blijken, dat de ongerustheid van de jongeman ongegrond was...

Inderdaad had Henderson zich tamelijk ver moeten verwijderen van de plek, waar de duikboot een schuilplaats had gezocht, voordat hij het kleine bosje van notenhout had gevonden, dat Raffles hem had aangewezen.

En toen duurde het nog geruime tijd voor hij een knoestige tak, een zogenaamde vork had gevonden, geschikt voor zijn doel.

Door middel van het zaagje, dat zich in zijn zakmes bevond, zaagde hij het stuk tak af en stak dit in zijn zak.

Daarop aanvaardde hij welgemoed de terugweg, ondertussen zijn ogen goed de kost gevend, zoals Raffles hem had aangeraden, met zijn revolver onder het bereik van zijn hand; hij zou het wapen direkt kunnen gebruiken, wanneer dit nodig mocht zijn.

Hij was op ongeveer een honderdtal passen van de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten, toen hij plotseling stilstond en zijn ogen half dichtkneep, om beter te kunnen zien.

Toen ging hij voorzichtig, zich zo diep mogelijk bukkend, nog een vijftigtal meter verder en hield toen opnieuw stil.

— Maar voor de drommel, mompelde hij toen voor zich heen, het heeft er wel wat van of mylord en mijnheer Brand visite hebben gekregen. En ik kan niet zeggen, dat het bezoek er deftig uitziet. Goede hemel, wat een galgentronies. De kerels zien er een voor een uit, alsof zij het touw niet waard zijn, waaraan zij vroeg of laat zeker zullen worden opge-

knoopt. Wel, dat moeten bepaald de schobbejakken zijn waarover mylord mij vannacht verteld heeft en die hier komen graven naar een schat...

Hier brak zijn alleenspraak af, om heel voorzichtig nog wat dichterbij te kruipen; daarop liet hij zich plat in het gras vallen, om het groepje, dat hij net ontdekt had, grondig te bestuderen.

De zon stond al enige tijd aan de hemel en goot nu haar stralen uit over de baai, die als zilver glansde en die zelfs doordrongen tot in het bosje van laag kreupelhout, waarin de vier mannen, de gevangene en zijn bewakers gezeten waren. Er hing al hitte in de lucht.

— Maar ik zie mylord niet, mompelde Henderson ongerust. En, mijnheer Brand is stevig gebonden. Dat ziet er heel lelijk uit. Henderson, man, dat nu komt er van, als je zo verlekkerd bent op een pijp tabak. Als er ooit iemand 'n lelijke pijp gerookt heeft, dan ben ik het zeker. Maar nu genoeg gepraat, ik zal moeten wat doen. Laat ik eens een strategisch plan opmaken, zoals mylord dat noemt. Laat ik eens proberen niet alleen mijn knuisten, maar ook mijn hersens te gebruiken. Ik heb mijn revolver, maar die kerels hebben er ook een en al kan ik het eerste schot lossen, zij zullen misschien die weerloze mijnheer Brand een kogel door het hoofd jagen, vóór ik voor de tweede keer de trekker heb kunnen overhalen. Ik zal hen dus moeten verrassen, maar hoe? Als ik hen maar dicht genoeg kon naderen, zonder dat zij het merken, dan zou nog niet alles verloren zijn, want ik geloof wel dat ik het tegen die drie bandieten kan opnemen, al ziet die grote kerel er uit als 'n Hercules uit een kermistentje.

Henderson bleef nog even in tweestrijd in dezelfde houding liggen en toen vloog er een glimlach over zijn gezicht en hij grinnikte zacht voor zich heen.

De plek, waar de drie kerels met hun gevangene zaten, terwijl zij de rug hadden toegekeerd aan de stil naderbij sluipende Henderson, lag aan het verre einde van een open plek, ongeveer twintig meter breed en hierop had de reus zijn plan gebouwd.

Hij ging op zijn knieën liggen en wikkeld omzichtig het dunne, maar sterke touw los, dat hem bij dergelijke zwerftochten slechts zelden verliet, omdat de ervaring hem had geleerd, het grote nut van een lang, sterk touw in te zien.

Het touw was bijna 25 meter lang en ruimschoots voldoende voor het doel, dat Henderson zich gesteld had.

Hij maakte een lopende knoop aan het ene einde van het touw, rolde het toen losjes op, tot het in een grote, tien-dubbele lus over de gespreide vingers van zijn rechterhand hing, greep het afhangende einde stevig in de linkerhand en richtte zich toen zo zacht mogelijk op.

Ervoor zorgend, dat hij niet op 'n dode tak zou trappen, sloop hij voort tot hij de zoom van de open plek genaderd was.

Het volgende ogenblik moest de be-slissing brengen.

Snel deed Henderson nog een paar stappen voorwaarts om een vrije worp te hebben.

— Nu zullen wij eens zien, of ik mijn kunsten nog niet verleerd ben, van de tijd toen ik nog cowboy was in de pampa's van Brazilië.

Met vaste hand begon hij de lasso boven zijn hoofd te zwaaien en de volgende sekonde suisde het touw fluitend door de lucht.

Henderson had zijn worp uitstekend berekend.

De wijdgeopende lus viel neer over de hoofden van twee van de bandieten, die dicht bij elkaar zaten, in een druk gesprek met elkaar gewikkeld.

Voor zij goed en wel wisten wat er gebeurd was, had Henderson het touw met een krachtige ruk aangetrokken, de beide hoofden botsten gevoelig tegen elkaar en de lus omknelde de halzen van de twee verraste rovers.

Zij werden achterover getrokken alsof een ontzaglijke windhoos over hen heen was getrokken en in hun spartelende pogingen om zich van het wurgende touw te bevrijden, moesten zij hun revolvers loslaten.

Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd.

De zwaargebouwde boef, die een stukje van de anderen had afgezeten, was aanvankelijk zó verbluft, dat Henderson zijn vangst al een paar meter over de grond had gesleurd voor de man begreep wat er aan de hand was.

Toen slaakte hij een dierlijk gebrul van woede en zijn eerste beweging was, om zijn breed mes te trekken en daarmee het touw door te snijden, dat zijn beide kameraden dreigde te doen stikken.

Toen bedacht hij zich echter. Hij stak het mes weer in de schede en richtte zijn revolver op het hoofd van de weerloze gevangene.

Henderson echter, had bijtijds het gevaar gezien.

Met zijn linkervuist het touw steeds vasthoudende, trok hij met de rechterhand bliksemsnel zijn revolver uit de holster en vuurde op de bandiet, die op het punt stond Brand door het hoofd te schieten.

Het schot kraakte, maar de kogel trof slechts het wapen van de rover en verbrijzelde het in zijn hand.

Met een gebrul als van een wild dier trok de bandiet nu opnieuw zijn breed mes en wilde zich daarmee op Brand werpen, maar Henderson was hem voor geweest.

Met een paar grote sprongen, de half bewusteloze bandieten, die hij zo knap gevangen had, voorlopig aan hun lot overlatende, was hij bij de schurk en donderde hem toe :

— Geen stap verder, of het is met je gedaan !

Het is niet zeker of de rover Engels verstond, maar in ieder geval sprak de revolver van Henderson een taal, die in alle landen ter wereld evengoed wordt begrepen.

Hij stond althans stil en zijn met bloed belopen ogen staarden Henderson met een woeste blik aan.

— Laat dat mes vallen ! beval Henderson, terwijl hij naar het brede dolkmes wees, dat de rover nog altijd in de vuist geklemd hield.

Langzaam en als met tegenzin openden zich de vingers, die de heft omvat

hielden en het moordwapen viel op de grond.

Henderson raapte het op en wendde zich naar Brand, om snel de touwen door te snijden, waarmee de jongeman gebonden was.

Maar van het ogenblik dat hij over hem stond heengebogen, maakte de rover gebruik, zich met zijn volle gewicht op hem te werpen.

Hij slaagde er in de linkerpols van Henderson te grijpen, die het mes met de linkerhand vast had en door de onverwachte schok vloog hem de revolver daarbij uit de hand.

Het volgende ogenblik rolden de beide reuzen over de grond.

Henderson begreep dat hij voor zijn leven vocht, want zonder pardon zou de bandiet niet alleen hem maar ook Brand doden, als hij mocht overwinnen.

De schurk lag bovenop Henderson en probeerde diens linkerpols nog altijd vasthoudend, met de rechterhand het heft van het mes te grijpen, waarvan het lemmet bij de val diep in de aarde was gedrongen.

Henderson had zich met inspanning van alle krachten zodanig weten te krommen, dat hij op zijn knieën was komen te liggen, met de Albanees als 'n zware last op zijn rug en nek drukkend.

Steuend van inspanning, wist hij zich nog verder op te richten en met één sprong was hij op de been.

Maar nog altijd hield de kerel hem van achter omvat met zijn machtige armen en zijn linkervuist omknelde nog altijd de pols van de hand, die het wapen vasthield, ofschoon Henderson alles in het werk stelde om het mes in de rechterhand te nemen.

Beide reuzen hijgden van inspanning en de aderen stonden op hun slapen als dikke koorden gespannen.

Maar plotseling, met een verraderlijke beweging van zijn voet, wist de Albanees Henderson te laten struikelen...

De reus probeerde zich nog staande te houden, maar daarbij werd zijn greep om het heft van zijn mes minder vast en het volgende ogenblik had de bandiet het lemmet met een laatste krachtsin-

spanning en een gebrul van triomf hem ontrukkt.

Henderson voelde, dat zijn einde gekomen was, want tegen deze, met een breed mes gewapende man, zou hij met zijn vuisten niet kunnen beginnen.

Toch stelde hij zich te weer, ofschoon hij al op de grond lag en de punt van het vlijmscherpe mes al eenmaal hem aan de arm had gewond.

De bandiet knielde op de grond, hief zijn rechterhand op, om hem de dodelijke stoot in de borst toe te brengen...

Nog eenmaal spande Henderson zijn laatste krachten in en nogmaals rolden de beide worstelenden over elkaar.

Op hetzelfde ogenblik kraakte een schot...

De boef slaakte een rauwe kreet en het mes viel uit zijn hand. Een straal bloed gutste uit een wond aan de slaap. Een lijkkleur verspreidde zich over het woeste gezicht, toen viel zijn lichaam plat neer.

Hijgend keek Henderson in het rond, om te zien wie dat bevrijdende schot had gelost.

Toen viel zijn oog op een van de bandieten, die hij met de lasso gevangen had en die zich juist klaar maakte, met een door woede en haat vertrokken gezicht voor de tweede keer te vuren.

De man was blijkbaar uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en tersluiks naar de plek gekropen, waar zijn revolver hem ontglipt was, om Henderson met een goedgegemikte kogel te treffen.

Door de onverwachte wenteling echter, die de worstelende lichamen hadden gemaakt, had de kogel, die Henderson had moeten doden, het hoofd van de rover doorboord.

Henderson bukte zich bliksemsnel en precies op hetzelfde ogenblik floot een tweede kogel over hem heen.

Tot een derde schot kreeg de schurk geen gelegenheid, want Henderson had zijn eigen wapen met een vlugge beweging weten te grijpen en hij miste niet en trof de bandiet midden in het voorhoofd.

Henderson richtte zich op, wiste zich het zweet van het voorhoofd, overtuig-

de er zich van dat de derde bandiet nog altijd bewusteloos was en had in één ogenblik de touwen doorgesneden, waarmee Brand gebonden was.

En daarop kwam het hartgrondig

over zijn lippen :

— Dit was nog maar juist op het nippertje, mijnheer Brand, als u het mij toestaat, om die opmerking te maken.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR VAN JOHN RAFFLES

Brand gaf geen antwoord, maar hij drukte de reus met kracht de hand en zijn lippen trilden, toen hij op zachte toon zei :

— Ik dank je, James. Je hebt mijn leven gered.

— Maar, mijnheer Brand, ik redde uw leven door het mijne te redden. Wat drommel, ik geloof, dat ik het mijzelf heel kwalijk zou hebben genomen, als ik mij door die lelijke vent aan het mes had laten rijgen. Goede hemel, wat een lelijkerd. Ik heb wel eens horen zeggen, dat men van de doden niets dan goeds mag zeggen, maar voor deze gorilla zal toch wel een uitzondering te maken zijn. En nu, mijnheer Brand, waar is Mylord?

Brand maakte een moedeloos gebaar en antwoordde :

— Ik kan het je niet zeggen, James. Ik kan je alleen mijn vermoeden mededelen. Naar alle waarschijnlijkheid hebben de rovers Lord Edward naar dezelfde plek gevoerd, waar wij hen de vorige maal hebben bespied.

— Maar dan weet u de weg, mijnheer Brand en dan zal niets gemakkelijker zijn dan daarheen te gaan en mylord direkt te bevrijden, riep de reus op hartstochtelijke toon.

Maar Brand schudde het hoofd en zei op gedempte toon :

— Stel je dat niet al te gemakkelijk voor James, wij hebben je toch al ge-

zegd, dat er daarginds minstens twintig rovers moeten zijn en naar alle waarschijnlijkheid nog meer, te oordelen naar de grootte van het schip, waarvan wij de omtrekken hebben gezien.

— Al waren het er tweehonderd, mijnheer Brand, riep Henderson op woeste toon. Wij moeten er heen ; wij mogen toch niet toestaan, dat mylord daarginds in gevaar verkeert zijn leven te verliezen.

— Wees gerust, James, dat gevaar dreigt nog niet onmiddellijk.

En nu vertelde Brand de reus wat er net was gebeurd en tevens het voorwendsel, dat Raffles verzonnen had, om enig uitstel te verkrijgen.

Henderson had met gebalde vuisten en gefronst voorhoofd toegeluisterd en riep, toen Brand eindelijk zweeg :

— Het zij hoe het zij, mijnheer Brand, wij moeten direkt aan het werk gaan. Kunnen wij niet slagen met geweld, dan moet het met list. U bent schrander, u moet toch een plan kunnen uitdenken om onze meester te bevrijden.

— Ik zal mijn uiterste best doen, James, antwoordde Brand, maar ik geloof niet, dat wij iets zullen kunnen uitrichten, alvorens de duisternis zal zijn ingevallen ; maar natuurlijk moeten wij vóór die tijd hebben vastgesteld, waar de bandieten mylord gevangen houden. Kom, help mij eerst eens, die kereel goed

te binden, die daar juist schijnt te bekomen van de gevolgen van de kennis-making met jouw lasso.

Inderdaad, ook de tweede bandiet was uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en keek met verschrikte blikken om zich heen, tot zij met een uitdrukking van afschuw gevestigd bleven op de twee lijken van zijn gedode makkers.

De man werd in een ommezien met het touw machteloos gemaakt en daarna stevig aan een boomstam vastgebonden.

Hij kon nu onmogelijk Henderson en Brand op hun onderzoekingsstocht volgen.

De lichamen van de dode bandieten werden met bladeren en takken bedekt en daarop maakten de twee mannen aanstalten op weg te gaan om het spoor van Raffles terug te vinden.

Men zou heel voorzichtig moeten zijn, want Brand begreep wel, dat een onverhoedse ontmoeting echt niet tot de onmogelijkheden behoorde; Vollin zou Raffles zeker laten rondleiden, opdat hij de plek zou kunnen aanwijzen, waar volgens zijn bewering de Peruaanse schat zich moest bevinden.

Zij wapenden zich dus duchtig, met buks, revolver en dolkmes, overtuigden zich nogmaals, dat de gebonden bandiet zich niet zou kunnen bewegen en gingen op weg.

Maar nog hadden zij de zoom van het kreupelhout niet bereikt, of Brand stond ineens stil en legde zijn hand op de arm van Henderson, terwijl hij op zachte toon zei:

— Kijk daar eens; daar naderen een paar rovers, als ik mij niet vergis en zij hebben die rothond weer bij zich.

Brand had goed gezien; daar naderde een drietal mannen, blijkbaar zwaar beladen met dekens en enige andere voorwerpen.

— Wat komen die kerels doen, mijnheer Brand? vroeg Henderson grimmig.

— Ik vermoed, dat Vollin hen hierheen heeft gestuurd, om hun makkers, die hier blijkbaar moesten overnachten, dekens en stas te gaan brengen.

— Dan hadden zij met heel wat minder bagage kunnen uitkomen, mijnheer Brand, want twee van de drie bandieten zullen nooit meer behoefte hebben aan een deken en ook niet aan voedsel. En dat gele kalf of liever die mismaakte jakhals, die daar mee loopt, noemt u dat een hond?

— Spot er maar niet mee, James, waarschuwde Brand, die zijn revolver al had gepakt. Dat dier is zeker weinig minder gevaarlijk dan een leeuw en minstens even bloeddorstig. Ik geloof werkelijk, dat het dier al lucht van ons gekregen heeft en dat zou heel noodlottig zijn, want als de bandieten voortijdig bemerken, dat wij in vrijheid zijn, valt ons hele plan in duigen en zal het ons heel moeilijk vallen, bij verrassing op te treden.

— Dan moeten wij dat monster kapot maken, vóór het ons verraden kan hebben, mijnheer Brand, riep de reus opgewonden uit.

— Dat klinkt in theorie heel mooi, James, maar in de praktijk zul je je revolver daarbij moeten gebruiken en dat maakt lawaai.

Intussen was het duidelijk, dat de bloedhond de beide mannen geroken had.

Het dier stond stil, met opgeheven kop en snuffelde met wijd gesperde neusgaten. Toen kwam het op een gestrekte draf juist naar de plek gelopen, waar de beide mannen stonden, weggedoken achter een dicht bosje struikgewas, vanwaar zij de naderenden hadden kunnen bespieden, zonder zelf te worden gezien.

Dat zou echter niet lang meer kunnen duren, want ieder ogenblik kon de hond hen in het oog krijgen en hun tegenwoordigheid door een luid geblaf verraden.

In gebogen houding wachtten de beide mannen de komst van het monster af, wat zij onmogelijk konden beletten, zonder door een schot het geheim van hun bevrijding prijs te geven.

En dan zouden zij zeker in de minderheid zijn, want de bandieten waren eveneens met geweren gewapend en zij

waren met hun drieën.

Inmiddels had de hond het bosje bereikt, waarin hij onder een woedend gegrom doordrong.

Er viel niet meer aan te twifelen ; het dier had de aanwezigheid van de twee mannen geroken.

Het volgend oogenblik wierp het monster zich op Henderson, die vooraan stond en probeerde zijn vreselijke tanden in de hals van de reus te begraven.

Maar Henderson doorstond de schok. Hij had al dadelijk zijn brede jachtmes getrokken, zodra hij de bloedhond aan zag komen en met al de kracht die in hem was plofte hij het brede lemmet in de borst van het woeste dier.

Onmiddellijk verslapte de greep van het monster. Zwaar viel het lichaam op de grond neer en de tanden knarsten in een laatste gerochel over elkaar. Een stroom bloed vloeide uit de gapende wond, de geweldige poten strekten zich nog eenmaal en toen blies de hond de laatste adem uit. Het mes had hem het hart doorboord.

Brand, die zijn revolver al op het monster gericht had, om ten koste van alles de reus te redden, liet het wapen weer zakken en zei op zachte toon :

— Dat heb je knap gedaan, James. Nu bestaat de kans, dat wij die rovers de baas kunnen worden.

— Daar twijfel ik geen oogenblik aan, mijnheer Brand, zei de reus meesmuilend. Zij zullen hun plezier straks nog wel beleven.

Dadelijk maakte Brand een plan de campagne op.

De twee mannen zouden zich verschuilen in de onmiddellijke nabijheid van de dode hond, die de Albanese rovers beslist op hun weg naar de duikboot zouden moeten passeren en hen overvallen, wanneer zij halt zouden houden, verrast door dit onverwachte schouwspel.

Zij doken dus achter een dicht bosje weg, de revolver in de vuist, in afwachting van de komende dingen.

Na verloop van enige minuten kraakten de takken onder de voetstappen van de naderende rovers.

Het volgend oogenblik had de eerste,

een boom van een kerel, het kadaver van de hond gezien. Hij stond verrast stil en riep toen op gedempte toon :

— Pario, kom hier ! Wil je dadelijk hier komen, kreng. Wat lig je daar als een lui varken. Denk je dat je alles mag doen, omdat je baas er niet is ?

Tot verbazing van Brand had de man, die deze woorden op ruwe toon zei, Engels gesproken.

Hij had een breed gezicht, voor een groot deel verborgen door een warrige, koolzwarte baard, grijsblauwe ogen en een lage, rechte neus ; hij leek helemaal niet op zijn medeplichtigen.

De hond bewoog zich niet en de rover boog zich ongerust over het lijk heen. Het volgend oogenblik richtte hij zich verschrikt weer op en riep :

— Verduiveld, Pario is dood. Wie heeft 'm dat geleverd ?

— Ik ! klonk een zware stem en bijna tegelijkertijd sprong Henderson over-eind en bracht de verraste bandiet een zo zware klap op het hoofd toe met de kolf van zijn revolver, dat de man met een gesmoorde snik achterover stortte en roerloos bleef liggen.

De twee anderen waren naderbij gekomen, maar vóór zij hun geweer van de schouder konden rukken, had Henderson zijn revolver in de holster stekend, hen al in de borst gegrepen en met zoveel kracht tegen een boomstam geduwd, dat zij naar adem snakten en blauw in hun gezicht werden.

In één oogwenk had Brand nu de twee bandieten gebonden en hij lachte wat om hun gebrul, dat zeker bedoeld was, hun makkers bij de landingsplaats te waarschuwen.

Toen dit gebeurd was, bemoeide Brand zich met de zwaar gebouwde kerel, die er tamelijk lelijk aan toe was.

— Je hebt hem 'n zware deuk in zijn hoofd geslagen, James, merkte Brand op. Daar zal hij wel een paar weken mooi mee zijn.

— Mocht dat niet, mijnheer Brand ? vroeg de reus bedremmeld, terwijl hij de jongeman verlegen aankeek.

— Het moest wel, James, antwoordde Brand glimlachend. Als zij hun niet

vóór waren geweest, dan zouden wij op dit oogenblik waarschijnlijk niet met elkaar praten, maar al met een kogel in ons hoofd hier liggen.

— Dat dacht ik ook al, mijnheer Brand, vond de reus trouwhartig. En wat zullen wij nu met die kerel beginnen, die er helemaal niet als een Albanees uitziet?

Brand dacht een oogenblik na en antwoordde toen haastig:

— Daar valt mij iets in, James. Die man is bepaald een Engelsman, een Amerikaan of een Australiër. Hij is bijna even groot als jij en als ik mij niet vergis, liggen er in de geheime schuilplaats aan boord van de « Bruinvis » nog wat baarden, pruiken en snorren, die ons nu uitstekend te pas kunnen komen. Ik zal van jou een prachtige rover maken en in de duisternis zal men het onderscheid met die kerel hier helemaal niet merken, tenminste niet voor het te laat is. Wat denk je daarvan?

De reus krabde zich even achter de oren, zette een bedenkelijk gezicht en antwoordde toen:

— Als het bepaald niet anders gaat, mijnheer Brand, dan schik ik er mij natuurlijk in, maar ik heb altijd een hekel gehad aan mannen met zwarte baarden, dat is zeker nog uit de tijd van professor Shydrift, de doodsvijand van mylord, die zijn leven op het schavot heeft beëindigd. Die had in het begin ook zo 'n zwarte baard. En dan, ik versta immers geen woord van dat koeterwaals, dat die schurken met elkaar spreken.

— Dat is het minste bezwaar, James, antwoordde Brand. Die man hier was het Albanees ook niet bijster goed

machtig, anders had hij zich wel van die taal bediend om zijn makkers te waarschuwen, toen hij het kadaver van de hond vond. Trouwens, het zal minder op praten dan op slaan aankomen en dat is je toch zeker wel toevertrouwd.

— Dan is alles in orde, mijnheer Brand en wij kunnen dadelijk aan de slag gaan, riep de reus uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde en z'n armspieren liet opzwellen. Waar zullen wij die kerels allemaal laten? Wij hebben nu al vier van die vuiligheden bij elkaar.

— Wij zullen er één hier laten, op veilige afstand van zijn kameraad en de twee anderen zullen wij aan boord van de duikboot opsluiten, zodat er van ontsnapping geen sprake kan zijn.

Aldus werd gedaan.

Nadat de rovers naar de duikboot waren overgebracht en daar in een van de berghokken waren opgesloten, zocht Brand in de geheime kast, naar een geschikte baard en pruik. Deze bleken Henderson zodanig te veranderen, dat er nog maar weinig aan zijn gezicht te doen viel om hem op de gewonde zee-rover te doen gelijken, wat best lukte.

Brand wreef zich de handen, terwijl hij zijn werk bekeek en zei vergenoegd:

— Je bent als het ware 'n echte zee-rover, James. Het zal nu heel gemakkelijker gaan, de bandieten die nu nog over zijn, baas te worden. Maar eerst gaan wij wat eten.

De twee mannen aten dus haastig wat van hun voorraad en alvorens de duikboot te verlaten, verborgen zij ook de loopplank. Het was toen halfdrie in de middag.

HOOFDSTUK VI

HET KAMP VAN DE ALBANESE ZEEROVERS

Henderson en Brand liepen snel, maar toch uiterst voorzichtig. Brand overwoog bij zichzelf dat men in het kamp van de rovers wel spoedig ongerust zou worden over het uitblijven van de rovers, die zij tot nog toe onschadelijk hadden gemaakt. In zeker opzicht echter zou die ongerustheid misschien goede gevolgen kunnen hebben, want allicht zou Vollin het besluit nemen, andere mannen uit te sturen.

De beide mannen hadden de afstand, die hen van het kamp scheidde, bijna voor de helft afgelegd, toen Henderson plotseling stilstond en zei :

— Daar komen er al weer een stelletje aan, mijnheer Brand en deze keer een hele troep. Lieve hemel, wel twintig man, bijna allemaal met geweren.

De beide vrienden verscholen zich dadelijk.

Er verliepen enige minuten en toen riep Brand ineens uit :

— Maar, mylord is bij hen.

— Je hebt gelijk, mijnheer Brand en

de schurken hebben hem de armen op de rug gebonden.

Brand en Henderson hadden zich plat voorover geworpen, bang, dat zij ieder ogenblik konden worden ontdekt, maar gelukkig trokken de rovers voorbij, zonder hen op te merken.

En toen zij bijna buiten het bereik van hun stemmen waren, liet Brand de eigenaardige kreet horen van de uil.

Raffles had alleen even het hoofd omgedraaid en daarop liep hij schijnbaar onverschillig verder.

Brand wist nu, dat hij Raffles had gewaarschuwd. Het werd nu zaak, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, want zij naderden nu de plek, waar de vorige avond 't kampvuur had gebrand. In gebukte houding, de revolver klaar om te vuren, baanden zij zich een weg door het bosje tot zij de zoom ervan bereikt hadden en hun blikken konden richten over de baai.

Het eerste wat zij zagen, was een eigenaardig schip, dat Brand onmiddel-

lijk als een Amerikaanse duikbootjager herkende.

De meeste van deze schepen hadden de wateren van de Verenigde Staten nooit verlaten en waren omgebouwd voor verschillende doeleinden. Maar na de verkoop had niemand er oog op kunnen houden, zodat het best mogelijk was, dat er enkele in verkeerde handen waren geraakt. Dit bleek nu duidelijk.

Met de verrekijker kon Brand nu duidelijk zien, dat er op het dek van de duikboot twee heen en weer liepen.

Bij het vuur zaten nog slechts drie mannen; de andere rovers schenen het er allen op gezet te hebben, er bij aanwezig te zijn, wanneer hun gevangene de plek zou aanwijzen, waar volgens hem de schat begraven was.

Brand bekeek dit allemaal gedurende enige ogenblikken en hij moest bij zichzelf bekennen dat de gelegenheid al heel mooi zou zijn, om hier een opruiming te houden.

Toch dacht hij er niet aan, nu een overval te wagen, want hij begreep, dat Vollin, bezeten door wraakzucht, als hij het lot van zijn mannen ontdekte, Raffles zeker onmiddellijk ter dood zou laten brengen.

De twee mannen waren een stukje verder gegaan, om het kampvuur zo dicht mogelijk te naderen, toen in de verte takken kraakten: enige ogenblikken later keerde de troep bandieten, die Brand en Henderson net gezien hadden, met Raffles in hun midden naar het kamp terug.

De twee spionnen doken onmiddellijk weer neer en zorgden dat zij op 'n veilige afstand bleven en toch dicht genoeg bij, om te kunnen zien wat er in het kamp gebeurde.

De meeste rovers wierpen zich op de grond, kozen zich een goed plaatsje uit bij het vuur en wachtten, zich de tijd kortend met roken, zingen en drinken, het tijdstip af waarop het wild aan het braadspit gaar zou zijn.

Langzaam verstreek de tijd, de zon daalde naar de kim en over een uur zou zij helemaal verdwenen zijn.

Het uur verstreek zonder dat er iets

bijzonders gebeurde. Alleen hadden nu Brand en Henderson kunnen zien, dat men de armen van Raffles had losgemaakt, om hem de gelegenheid te geven iets te kunnen eten van het gebraad, waarvan men hem een stuk had toegegooid.

Raffles scheen zich om deze manier van doen echter heel weinig te bekommeren en hij at blijkbaar met de grootste smaak, zonder zich in het minst te haasten en Brand meende door zijn kijker te hebben opgemerkt, dat Raffles, met een glimlach om de lippen, een gesprek voerde met Vollin, de chef van de bende.

Eindelijk verdween de zon onder de kim en bijna onmiddellijk viel de schemering, die een half uur later al zou zijn overgegaan, in volkomen duisternis.

Voorzichtig kropen de beide mannen naderbij en nogmaals liet Brand de klagende roep van de uil horen.

Brand zocht de plek op, waar Raffles en hij de vorige avond al hadden gestaan en die het dichtst bij het vuur was gelegen. Hij was nu ongeveer 20 meter van de rand van het bos en de duisternis was al gevallen, toen er plotseling een gedaante voor Henderson oprees, die hem, vóór hij op iets verdacht was, beide armen om de hals sloeg en hem een vurige kus op de lippen drukte.

Met een gebaar van afschuw stiet Henderson de gedaante van zich af, want hij had in het schijnsel van het kampvuur, dat tot hier doordrong, de trekken herkend van de jongeman, die enige uren geleden het spit had gedraaid.

— Wat is dat Jack? vroeg een verwijtende, zachte stem. Mag ik je geen zoen geven om je te verwelkomen? Waar heb je toch al die tijd gezeten? Vollin is zo ongerust geweest.

Weer voelde Henderson een paar armen om zijn hals en hij had de grootste moeite een kreet van verbazing te weerhouden; de rover was een vrouw. Beter gezegd, het was een jong meisje, zeker niet ouder dan een jaar of zeven-tien.

De toestand was voor de reus heel

kritiek. Hij begreep, dat de avonturierster hem had aangezien voor de rover, die hijzelf had neergeslagen en als zij haar vergissing bemerkte, of wanneer zij de aanwezigheid van Brand ontdekte, konden de gevolgen wel eens heel ernstig zijn.

Hij wist nog niet, wat hij zou doen, toen dezelfde vleierende stem weer in zijn oren klonk en zei :

— Ik ben zo blij, dat je er bent, Jack. Kom gauw mee, ik heb een goede portie voor je bewaard. Wij zullen ze samen heel alleen opeten ; ver van de anderen, vindt je dat niet een goed idee ?

Op dat ogenblik was het besluit van de reus genomen. Hij aarzelde niet langer, hij wilde de gelegenheid aangrijpen.

Hij begreep, dat Brand, die op maar een paar passen afstand snel achter het struikgewas was weggedoken, het gesprek moest hebben gehoord en hem zeker direkt zou volgen.

De gelegenheid was inderdaad te mooi om er niet direkt gebruik van te maken. Hij kuchte dus luid, om de opmerkzaamheid van Brand te trekken, waarna de onbekende schone, die jas, broek en waterlaarzen droeg, om haar revolver niet te vergeten, de rechterarm om zijn middel sloeg en haar hoofd tegen zijn borst legde. Zo liepen de « geliefden » met langzame schreden in de richting van het kampvuur.

De rovers schenen al verzadigd te zijn en enkele van hen hadden de whisky al duchtig aangesproken. Zij hieven even het hoofd op, toen de gewaande Jack met zijn vriendin voorbij liep maar niemand koesterde ook maar een ogenblik wantrouwen ; de zwarte baard en pruik deden hun plicht prima.

Voor Brand was de zaak heel wat moeilijker, want eenmaal in de lichtkring van het vuur gekomen, durfde hij niet verder gaan en hij was dus wel genoodzaakt de rand van het bos te volgen en te proberen Henderson niet uit het oog te verliezen.

Tenslotte scheen het verliefde meisje een gunstig plekje te hebben gevonden, waar zij ging zitten, de reus bij de hand naast zich neertrekkend.

Beiden zaten nu op ongeveer tien meter van het vuur, dat een grote hitte uitstraalde en hun gezichten waren slechts vaag verlicht.

— Waar blijft nu dat lekkere hapje ? vroeg Henderson op brommende toon.

— Nu, dan zal ik gauw wat voor je gaan halen, dan kom je misschien wat beter in je humeur.

Hierop had Henderson gewacht.

Zijn scherp oog had in de duisternis, afstekend tegen de lichtere hemel, de gedaante herkend van Raffles, die nog niet geboeid was, maar door twee van de rovers bewaakt werd.

In een ommezien was hij opgesprongen en bij het kleine groepje.

En tegelijkertijd greep hij de beide bandieten ieder met een vuist bij de hals en sloeg hun hoofden met zoveel kracht tegen elkaar, dat zij, zonder één enkele kreet te slaken, als zoutzakken neerploften.

In een ommezien had Henderson zijn mes getrokken en op de tast de touwen doorgesneden, die de enkel van Raffles bijeengesnoerd hielden en hielp hem opstaan.

Het bleek dat Raffles zich alleen hinkend kon bewegen. Henderson stond een ogenblik in tweestrijd. Toen nam hij Raffles in zijn sterke armen op en droeg hem zo snel hij kon onder de bomen van het bosje.

Brand had geen oog van het hele voorval afgehouden en rende hen achterna. Vijf minuten later waren zij in veiligheid in het dichtste van het bos en Raffles had er op gestaan, dat Henderson hem op zijn voeten zou neerzetten.

Raffles wreef zijn enkels duchtig een paar keer, beet op zijn tanden en zei :

— Ik kan nu niet toegeven aan een beetje lichamelijke pijn, jongens. Als de maan naar onze duikboot.

HOOFDSTUK VII.

BIJ GEBREK AAN BROOD...

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen de « Bruinvis » geruisloos onder water gleed, nadat de gevangenen aan wal waren gebracht.

De duisternis had goed meegewerkt : het had blijkbaar niet lang geduurd vóór het meisje de reden van de verdwijning van haar gewaande minnaar had ontdekt en de ontvluchting van de gevangene.

Zodra de « Bruinvis » de baai was uitgevaren, vroeg Brand aan Raffles, die aan het stuurwiel stond :

— Wil je mij nu eens eindelijk zeggen, Edward, wat je van plan bent ?

— Ik ga een bezoek brengen aan Vollin, Charles.

— Maar, mijn hemel, wat wil je van hem ?

— Meer dan je denkt. Ik heb mijn oren goed opengezet daar in het kamp, en ik heb gehoord dat de kas van de heren rovers, als ik het zo noemen mag, aan boord van de Amerikaanse boot is, die tussen haakjes dezelfde is als die, welke al verschillende koopvaardischepen van hun lading beroofd en daarna tot zinken heeft gebracht. Ik weet, dat er voor minstens 300.000 pond aan diamanten en andere edelstenen aan boord zijn.

Intussen voer de duikboot langzaam om het eiland heen tot zij eindelijk de tegenovergestelde zijde bereikte en voer toen, ongeveer een meter onder water, behoedzaam de baai binnen, waar de Amerikaanse duikbootjager, nu kaperschip, nog altijd voor anker lag.

Een ogenblik later echter bemerkte Brand lichten aan boord van het ka-

perschip, die zich snel heen en weer schenen te bewegen. Hij maakte er Raffles, die aan het stuurwiel stond op attent. Deze fronste het voorhoofd en zei :

— Ik geloof werkelijk, dat wij net bijtijds komen, als het al niet te laat is. Naar het schijnt, wil Vollin de buit aan land brengen, daar zijn schip geen veilige bergplaats meer oplevert, nu « De Bruinvis » weer vrij onder en boven de zee walkt. Laten wij voort maken, James, op je post. Wij hebben een appel-tje met die heren te schillen !

Aan de kant waar de « Bruinvis » lag, waren vier mannen bezig een kleine sloep uit te zetten, die ruimte bood voor zes personen.

De sloep bereikte nu de oppervlakte van het water en direkt daalden twee mannen er langs de valreep, niet zonder moeite, want ieder van hen droeg een zware vracht op de schouders.

Ofschoon het onmogelijk was de ge-laatsstreken te onderscheiden, meende Brand, naar de gestalte te oordelen, Vollin in de eerste man, die in de boot klom, te herkennen.

De kisten of koffers werden op de bodem van de sloep geplaatst, waarna er nog drie mannen in afdaalden, waarvan er een eveneens een zware vracht droeg.

De man, die voorin zat, nam een bootshaak en duwde de sloep van de voor anker liggende duikbootjager af, waarop twee andere mannen de riemen grepen en de sloep naar land begonnen te roeien.

— Opgelet ! riep Raffles.

Hij had het stuurwiel met vaste hand gegrepen, draaide een klein handwiel om en ogenblikkelijk schoot de « Bruinvis » snel door het water en voor in een grote boog door de baai, totdat zij tussen de kust en de roelboot lag.

Raffles hield het oog door een van de oculairen strak op de boot gevestigd en gaf een bevel. De « Bruinvis » nam als het ware een aanloop, schoot schuin door het water, rees een ondeelbaar ogenblik met de voorsteven boven de oppervlakte uit en trof de sloep recht in het midden, terwijl zij haar uit het water oplichtte en in twee stukken spleet.

Een ogenblik later spartelden alle opvarenden in het water, maar van de kisten en koffers was volstrekt niets meer te bespeuren; zij lagen al op de bodem van de baai, buiten het bereik van de zeeroovers.

Een stuk van de sloep kwam weer boven en een van de bandieten, die blijkbaar slecht of niet kon zwemmen, klampte er zich aan vast, schreeuwend en vloekend. De anderen echter zwommen naar de oever, die zij tamelijk vlug bereikten.

Raffles bleef nog een ogenblik naar het wrakstuk van de sloep kijken, overtuigde zich, dat de opkomende vloed het naar het strand dreef, dat op nauwelijks vijftig meter afstand lag en liet toen de « Bruinvis » zachtjes tot op de bodem zakken.

Raffles liet dus geen tijd verloren gaan. Hij en Brand trokken onmiddellijk hun duikerpakken aan.

De beide mannen hadden een krachtige lamp meegenomen, waarvan het glas door een stevig netwerk van ijzerdraad was beschermd en zij verschaften zich licht, door de draad van deze zogenaamde looplampen in verbinding te brengen met een watervrij stopcontact aan de buitenkant van de boot, ter hoogte van de ronde deur van de schutkamer.

Er verspreidde zich een licht, helder genoeg om op een afstand van ongeveer vijf meter te kunnen zien, maar toch onzichtbaar voor degenen die aan boord van het kaperschip waren. Zij hadden

nog geen tien minuten hoeven te lopen, of Brand ontdekte een withouten kist, met touwen hengsels, die nog pas heel kort in het water kon hebben gelegen en bijna op hetzelfde ogenblik vond Raffles een ander gedeelte van de buit.

Zonder moeite en geholpen door een natuurkundige wet, die het gewicht der kisten schijnbaar vermindert, droegen zij de buit naar de schutkamer, duwden ze in de tunnel, sloten de deur weer en gaven Henderson het sein, door geweest op de stalen oppervlakte van de duikboot te kloppen, zodat de reus niet anders te doen had dan de tweede deur te openen, het water te laten wegvloeden in de tank, waaruit het later zou worden weggepompt en de kisten naar zich toe te halen.

Nog een kwartier zoeken en toen hadden Raffles en Brand ook de derde kist ontdekt en in veiligheid weten te brengen.

De lampen werden afgeschroefd, een voor een kropen zij door de schutkamer naar binnen, de deuren werden zorgvuldig gesloten, het water werd uit de tanks gepompt en de beide vrienden konden elkaar glimlachend de hand drukken, nadat zij weer hun helmen en duikerpakken hadden uitgedaan.

Raffles lachte tevreden en zei:

— Ik weet niet of wij hier nog ooit de Peruaanse kerkschat zullen vinden en ik twijfel er zelfs aan, maar in ieder geval worden wij ruimschoots schadeloos gesteld door de rijke inhoud van deze drie kisten. En nu dat kaperschip vernietigen.

De boot rees weer naar de oppervlakte en bijna geruisloos gleed de « Bruinvis » naar het kaperschip. Het was duidelijk, Vollin had het gevaar gezien en wilde ten koste van alles proberen, zelfs met achterlating van zijn buit, dit eiland te verlaten, alvorens hij zijn schip kwijtraakte.

Hij moest alle gevolgen doorzien, die zouden voortvloeien uit een gedwongen verblijf op het eiland; vroeg of laat zou een grote politiemacht landen, om hem en zijn medeplichtigen gevangen te

nemen. Raffles liet geen tijd verloren gaan.

De klep van de ingangstoren werd nu haastig geopend en Henderson klom als een kat op het lage dek van de duikbootjager.

En vóór de beide mannen, die er de wacht hadden moeten houden, goed en wel wisten wat er met hen gebeurde, had de reus hen beet gepakt en met kracht tegen het dek gedrukt.

Het volgende ogenblik beschreven de twee kerels een wijde boog door de lucht en vielen op enige meters afstand van hun schip in zee. Met krachtige slagen, alsof de duivel hen op de hiel en zat, zwommen zij naar de kust.

Henderson echter ging dadelijk weer aan boord van de « Bruinvis », sloot de ingangstoren en nam zijn post weer in. Onmiddellijk dook de « Bruinvis » onder water, beschreef een cirkel en stortte zich toen als een stier met gebogen kop op het kaperschip.

De schok wierp de drie mannen bijna van de been, toen de spitse ram van de duikboot in de romp van de duikbootjager drong, maar de onderzeeboot hield zich uitstekend.

Raffles liet de schroef dadelijk achteruit slaan, de duikboot maakte zich vrij en op hetzelfde ogenblik begon het kaperschip zo snel te zinken, dat de « Bruinvis » zich moest haasten, om buiten de zuiging te raken, die door het snel zinkende schip veroorzaakt werd.

Honderd meter verder kwam de « Bruinvis » weer aan de oppervlakte en Raffles stelde het zoeklicht in wer-

king, dat met zijn verblindend licht de baai daghelder verlichtte.

Van het kaperschip was al niets anders meer te zien dan het bovengedeelte van de korte pijp en de kleine mast op de voorsteven. Binnen enkele minuten zou het vaartuig helemaal onder de oppervlakte van de golven verdwenen zijn.

De mannen in de barkas hadden opgehouden met roeien, want blijkbaar zagen zij het vruchteloze van hun poging in. Daarop deden zij het enige wat zij konden doen; zij roeiden weer naar het eiland terug.

Brand, die dit alles vol aandacht had gadegeslagen, wendde zich tot Raffles en vroeg:

— Nu gaan wij toch zeker wel definitief weg?

— Wij hebben uit het oog verloren, dat deze dagen een schip uit Tahiti hier komt binnenvallen, met leden van het schatgravers Syndicaat aan boord.

— Welnu, wat zou dat?

— Dat vraag je nog? Begrijp je dan niet dat de zeeroovers zich tot iedere prijs zullen willen meester maken van elk zeewaardig vaartuig, dat hun in handen komt? Zij zullen zich in een hinderlaag leggen, zij zullen de niets vermoedende Fransen overvallen, zij zullen er niet voor terugdeinzen om alle schepelingen tot de laatste man te vermoorden en met het op deze manier veroverde schip zouden zij de vlucht nemen. En daarom, Charles, blijven wij hier, totdat het schip uit Tahiti in het gezicht zal zijn en ik de kapitein heb kunnen waarschuwen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

EEN DUIVELSE VROUW

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699



Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266